ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Αγώνας για ειρήνη και ελευθερία, ενάντια σε ιμπεριαλισμό, ΕΕ, κεφάλαιο

Γιάννης Ελαφρός

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ «11Η ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ» – ΝΕΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
Ενάντια στον ιμπεριαλισμό, την ΕΕ και το κεφάλαιο

Είναι φανερό πως το μακελειό στο Παρίσι από το αντιδραστικό ISIS γυρίζει μια νέα σελίδα στην πολιτική κατάσταση και την πολιτική ατμόσφαιρα σε ολόκληρη την Ευρώπη. Ήδη στη χώρα που η αστική δημοκρατία κατακτήθηκε με μια αυθεντική λαϊκή επανάσταση, το κοινοβούλιο συναίνεσε (με ελάχιστες διαφοροποιήσεις) στην κήρυξη κατάσταση έκτακτης ανάγκης για το επόμενο τρίμηνο. Στην πραγματικότητα, το κράτος έκτακτης ανάγκης έρχεται για να μείνει και να μετατραπεί σε μόνιμο καθεστώς κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού.

Η επόμενη μέρα λοιπόν της 13ης Νοέμβρη 2015, ή της ευρωπαϊκής «11ης Σεπτέμβρη» φέρνει **καταρχήν** τη συντονισμένη προώθηση ενός νέου αυταρχικού πλαισίου σε όλη την επικράτεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Δεύτερο, την κλιμάκωση των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων της ΕΕ και του ΝΑΤΟ και των πολεμικών επιχειρήσεων στη Συρία και αλλού.

Τρίτο, την ύψωση ακόμα πιο απροσπέλαστων εθνικών και ευρωπαϊκών «τειχών» απέναντι στα κύματα των προσφύγων και των μεταναστών, παρότι βέβαια η συντριπτική πλειοψηφία των τζιχαντιστών που έχουν κτυπήσει στην Ευρώπη έχουν μεγαλώσει σε ευρωπαϊκές χώρες.

Τέταρτο, το ξεδίπλωμα μιας πολύπλευρης ιδεολογικής επίθεσης και κατεργασίας, όπου όλοι οι Ευρωπαίοι πρέπει να ενωθούν απέναντι στους ισλαμιστές, ο δυτικός κόσμος του φιλελευθερισμού ή του χριστιανισμού (αναλόγως ή σε συνδυασμό) αντιπαρατίθεται στο αντιδραστικό Ισλάμ.

Πέμπτο, προωθείται η συναίνεση του αστικού πολιτικού προσωπικού και στρέφεται προς τα δεξιά – ακροδεξιά ολόκληρη η σφαίρα της πολιτικής αντιπαράθεσης.

Η καπιταλιστική οικονομική κρίση δεν δημιουργεί μόνο τεράστια οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα, αλλά –όπως έχει δείξει και η ιστορία- συνοδεύεται από πολιτικές μεταλλάξεις, αυταρχισμό και αντιδραστικοποίηση σε όλη την γραμμή, κλιμάκωση των πολέμων, μεγάλη όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και ανάφλεξη όλου του κουβαριού των αντιθέσεων, που έρχονται στο προσκήνιο με τη φρίκη των νεκρών αμάχων στη Συρία, των πνιγμένων στο Αιγαίο και των δολοφονημένων στο Παρίσι, στην Βηρυτό.

Το είχαμε δει και στην Ελλάδα αυτό με το αντιδραστικό και άθλιο καθεστώς της Επιτροπείας που έχουν επιβάλλει τα μνημόνια και η Ευρωπαϊκή Ένωση. Τώρα αποκτά ευρύτερη διάσταση.

Η σύγχρονη αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική Αριστερά πρέπει να παρέμβει άμεσα σε αυτά τα πεδία, να εντάξει συνεκτικά τα σύγχρονα προβλήματα της δημοκρατίας, της ειρήνης, το νέο «εθνικό ζήτημα» (δηλαδή την κατάργηση της λαϊκής κυριαρχίας και του δικαιώματος των λαών να αποφασίζουν για την τύχη τους, αποτινάζοντας από πάνω τους τα δεσμά της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών), στο συνολικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα. Γιατί αυτά τα προβλήματα δεν έρχονται ως κατάλοιπα παλιότερων εποχών, ως «άλυτα αστικοδημοκρατικά προβλήματα» όπως εκτιμούσε παλιότερα το παραδοσιακό κομμουνιστικό κίνημα (που οδηγούσε στη θεωρία των σταδίων και της συμμαχίας με την προοδευτική αστική τάξη), αλλά αναβλύζουν με νέα ορμή και περιεχόμενο από την σημερινή δομική καπιταλιστική κρίση και την αντιδραστική πορεία του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Για παράδειγμα, το καθεστώς της Επιτροπείας και της υποθηκευμένης δημοκρατίας στα υπερχρεωμένα κράτη της Ε.Ε., αλλά και συνολικά η υπεροχή των ρυθμίσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπου ηγεμονεύουν τα συμφέροντα των κυρίαρχων καπιταλιστικών κρατών και των πολυεθνικών πολυκλαδικών μονοπωλίων, σε βάρος των όποιων εκφράσεων της λαϊκής κυριαρχίας (π.χ. αναίρεση του «ΟΧΙ» στο δημοψήφισμα του Ιούλη). Ή το σύγχρονο ξαναμοίρασμα των αγορών, των εδαφών και πλουτοπαραγωγικών πηγών, των ροών, στο έδαφος της κρίσης.

Σε αυτές τις συνθήκες δεν επαρκούν απαντήσεις που εδράζονται στην θεωρία της εξάρτησης, στη διεκδίκηση γενικά της εθνικής ανεξαρτησίας (εκτός βεβαίως εκείνων των λαών που διεκδικούν ανεξάρτητη κρατική συγκρότηση, καθώς η τυπική ανεξαρτησία στα υπόλοιπα κράτη υπάρχει, αυτό που απουσιάζει είναι η ανεξαρτησία και η δυνατότητα επιβολής των συμφερόντων της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων) ή στην

υπεράσπιση και αναπόληση μιας καθαρής αστικής δημοκρατίας, που ποτέ δεν υπήρχε.

Ούτε από την άλλη η διαρκής υποτίμηση αυτών των πλευρών, είτε στο όνομα ενός καθαρού ταξικού αγώνα που δήθεν διεξάγεται μόνο στο πεδίο των κοινωνικο-οικονομικών δικαιωμάτων, είτε ενός αφηρημένου αντικαπιταλιστικού διεθνισμού, που θεωρεί κάθε αναφορά σε «εθνικά ζητήματα» και σε αγώνα για δημοκρατία λάθος, αδυνατώντας τελικά να τα αντιμετωπίσει από αντικαπιταλιστική, ταξική, αντιιμπεριαλιστική και διεθνιστική σκοπιά. Αδυνατώντας να κατανοήσει την εκρηκτική και ανατρεπτική δυνατότητα που κρύβουν. Και παραδίνοντάς τα είτε στην εθνικιστική αντίδραση είτε στην ενσωματωμένη Αριστερά.

«Είναι επιτακτική ανάγκη το εργατικό κίνημα και η Αριστερά να συνδυάσουν την πάλη για την απελευθέρωση από τους δυνάστες και επικυρίαρχους των λαών, από τα δεσμά του χρέους και της ΕΕ, για λαϊκή κυριαρχία, δηλαδή για το δικαίωμα του ‘’έθνους των εργαζομένων’’ να αποφασίζει για τις τύχες του, με την μάχη για την κοινωνική απελευθέρωση, σε αντιπαράθεση με την αστική τάξη της χώρας μας, τον ιμπεριαλισμό, τον κοσμοπολιτισμό και τον εθνικισμό», γράφαμε στις Θέσεις για το 3ο συνέδριο του ΝΑΡ. Αλληλεγγύη με τους λαούς που αγωνίζονται

ΕΞΩ ΑΠΟ ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΕΕ

Είμαστε όλοι «Γάλλοι» ή «Ευρωπαίοι»; Μπορεί η πάλη των τάξεων να κρυφτεί κάτω από το μαγικό χαλί της «επίθεσης από Ανατολή»; Ειδικά όταν τα οικονομικά πυρά κεφαλαίου και ΕΕ είναι τόσο φονικά και η διαρκής και καθημερινή τρομοκρατία της ανεργίας και της φτώχειας σαρώνει; Όχι βέβαια, δεν είμαστε με τον Ολάντ και την Φρόντεξ, με την Μέρκελ και τις ληστρικές ευρωπαϊκές πολυεθνικές, με τα γαλλικά, αμερικανικά και ρωσικά βομβαρδιστικά και τον ιμπεριαλισμό που κουβαλούν στα φτερά τους. Είμαστε με τον γαλλικό λαό που θρηνεί τους νεκρούς του, με τους εργαζόμενους που αγωνίζονται, με τον κόσμο που ανοίγει την αγκαλιά του στους πρόσφυγες, με τους λαούς στην Μέση Ανατολή που πλήττονται από τον πόλεμο και την βαρβαρότητα, με όσους αγωνίζονται για την απελευθέρωση.

Σήμερα απαιτείται αγώνας για ειρήνη, ενάντια στον πόλεμο, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τις επεμβάσεις του, που παντού και πάντα έκαναν τα πράγματα χειρότερα (Αφγανιστάν, Ιράκ, Λιβύη, Μάλι κλπ.).

Για ελευθερίες και δικαιώματα, για υποδοχή των προσφύγων και των μεταναστών ενάντια

στην Ευρωπαϊκή Ένωση, που εκτός από την μνημονιακή βαρβαρότητα γίνεται συνώνυμο της αντιδημοκρατικής κατάστασης πολιορκίας και μιας σύγχρονης ψηφιακής επικράτειας του Μεγάλου Αδελφού, που οδηγεί στην έξαρση του ρατσισμού και στην επώαση του φασισμού. Η ιμπεριαλιστική ΕΕ γίνεται συνώνυμη και του πολέμου, ειδικά μετά την ενεργοποίηση του άρθρου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την κοινή πολεμική στρατιωτική αντίδραση. Η έξοδος από το ΝΑΤΟ, τον ευρωστρατό και την ΕΕ αποτελούν όρους για την ειρήνη και την ελευθερία, συμβολή σε μια νέα συνεργασία των λαών της πολύπαθης περιοχής.

Είμαστε απέναντι στις αρπακτικές αστικές τάξεις της περιοχής και τα αντιδραστικά καθεστώτα: Άσαντ, Τουρκία, αραβικές μοναρχίες και βεβαίως το κράτος – τρομοκράτη του Ισραήλ. Παλεύουμε ενάντια στην κυβέρνηση και την αστική τάξη στην Ελλάδα.

Συμβάλλουμε σε ένα κίνημα και σε μια σύγχρονη κομμουνιστική Αριστερά που προωθεί τη διεθνιστική συνεργασία, όπως έγινε με τις αποστολές αλληλεγγύης σε Ουκρανία και Τουρκία – Κουρδιστάν και πρέπει να συνεχιστεί στην κατεύθυνση συγκρότησης ενός αντιπολεμικού, αντιιμπεριαλιστικού δικτύου στην περιοχή.

ΣΤΗΝ ΓΡΑΜΜΗ ΕΕ ΚΑΙ ΝΑΤΟ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ συμπορεύεται με την κυρίαρχη γραμμή της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα θέματα των προσφύγων και της μετανάστευσης, της «αντιμετώπισης της τρομοκρατίας» και της κατάστασης στη Συρία. Υπουργοί και στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ αναφέρονται συχνά θετικά στην «μετριοπάθεια» της Μέρκελ και του Γιουνκέρ, αντιπαραθέτοντάς την στους φασίζοντες εθνικιστές της Ανατολικής Ευρώπης.

Η κυβέρνηση Τσίπρα είπε «ναι» στα αντιδραστικά μέτρα που αποφάσισαν προχθές οι υπουργοί Εσωτερικών της ΕΕ και στη δυνατότητα πολεμικής συνδρομής των κρατών μελών της ΕΕ με όποια μέσα κρίνουν, που ζήτησε η Γαλλία. Ταυτόχρονα, συνεχίζει και αναπτύσσει τον επικίνδυνο πολεμικό άξονα με το Ισραήλ. Και μπορεί να έσπευσε ο αναπληρωτής υπουργός Άμυνας Δημήτρης Βίτσας να δηλώσει πως η Ελλάδα δεν θα συμμετέχει σε στρατιωτικές επιχειρήσεις στη Συρία, αλλά όλοι γνωρίζουν ότι είναι πολύ πιο πολύτιμη και ουσιαστική η συνδρομή των ελληνικών κυβερνήσεων μέσω της βάσης της Σούδας και των άλλων διευκολύνσεων. Εξάλλου, ο υπουργός Άμυνας Π. Καμμένος έχει προσφέρει σε ΗΠΑ και ΝΑΤΟ 3-4 ακόμα βάσεις.

ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ

Ο Α. Τσίπρας επισκέφτηκε την Τουρκία για να μεταφέρει την γραμμή Βρυξελών – Βερολίνου για το προσφυγικό, ζητώντας κέντρα ελέγχου και διαλογής προσφύγων στην Τουρκία. Εισέπραξε ένα κατηγορηματικό «όχι» από Νταβούτογλου και Ερντογάν και κατάφερε να μετατρέψει το προσφυγικό σε διμερές πρόβλημα Ελλάδας – Τουρκίας. Ταυτόχρονα, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δια του Δ. Αβραμόπουλου και το Βερολίνο θέτουν έντονα το θέμα του «καλύτερου ελέγχου» των ελληνικών συνόρων, είτε με ενίσχυση της Φρόντεξ, είτε με εγκατάσταση επιπλέον ευρωπαϊκής δύναμης, είτε με «καλύτερη και στενότερη συνεργασία» ελληνικής και τουρκικής ακτοφυλακής. Είτε με όλα μαζί. Προετοιμάζουν δηλαδή για σφράγισμα των συνόρων (ενάντια σε πρόσφυγες και μετανάστες) και οδηγούν σε πιθανές νέες εντάσεις μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας στα θαλάσσια σύνορα.

Ακόμα, το σφράγισμα του περάσματος των Δυτικών Βαλκανίων -και με την κατασκευή φράκτη από την ΠΓΔΜ- ενισχύει την απειλή να μετατραπεί η Ελλάδα σε φυλακή μεταναστών και προσφύγων.

Δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ, 22/11/2015